

MOLNÁR LAJOS

Csak van

a testek éneke

a parton céltalan bóklászom,
 nincs itt se hajó, se kikötő.
 ez most nem metafora, csak ez van.
 csak a víz folyton folyása,
 akár egy kiegyenesedett ringlispíl.
 fülemben folyton ez a szimfónia.
 az ágak zöldje néz az arcomba,
 poshadt tócsának látják.
 cipőtalpam redőin a fűszálak
 elromlott napóráként forognak.
 döng a szél, hallgatja fülkagylóm
 szakadékát. a víz szélén a félbetört akác,
 kérge bordáit érzi az ujjam, egymást éri ez a
 két test. milyen jól festenek.
 és fülemben folyton ez a szimfónia.
 a fa csúcán jégmadár. nézem,
 szinte tapintom kék szárnyát,
 hasán a narancsszín tolla selymét,
 alatta a fáradó dobbanást.
 sípoló hangján szemembe mondja,
 pocsolyában nem vadászik.
 ennek sincs mélyebb értelme, csak így van.

A híd

az esőcseppek éneke

ahogy ott áll, csak azt a pillanatot,
 amikor meglátod, mindig először.
 ez mindig a kezdet, a fogadás.
 ha közelebb lépsz hozzá, akkor sem
 érted egészen, mert még nem fordítottad le,
 nem állítottad össze a szószedetét.
 ahogy a folyó partjain ott áll az esőben,
 két lábbal, mint az ember.
 kemény, nem ázik szét. ha megdagadnak
 a betonrostjai, hogy fér el a híd
 a két hídfő között? hite szilárd,
 mint szent ferencé. ahogy ott áll,

a teremtés könnyei regényt írnak
 az aszfaltra, a víztükörrre. a folyó megőrzi
 az esőcseppek hangját, egyenes bakelitként
 a horgászok hangszedő damilján visszajátssza
 a hídnak. ő fordítás nélkül is megérti.

Ki tudja

a holnap éneke

ott folytatom, ahol
 holnap kezdtem el.
 szólok hozzá, hangom
 szivárványszínét szeme elé tartom.
 ott folytatom, rám néz, szemét
 markomba ejti, közelről figyeli
 pórusaimat. már bennem lát.
 nincs másik, ő is én.
 persze, nem sejtí, hogy nem létezem.
 ott folytatom, nyitva felejtettem,
 épp most zuhanok ki a számon, és eltűnök
 különös ismertetőjegy nélkül.
 ez persze a holnapi felvétel visszajátssza,
 és ki tudja, mi történik majd akkor.

Megadott fák

a szobrok éneke

minden reggel várok valamit,
 de ez a buszmegálló mindig ugyanaz.
 a csikkek között várakozók szobrai.
 mögöttem rozsdás fedőként záródik az ajtó.
 induláskor felbőg a motor,
 a sofőr többször is sebességet vált.
 mellettem textil zsebkendőbe orrot fúj
 egy fejkendő öregasszony.
 kinézek, a ködben feltartott kézzel
 a megadott fák. az irodában a számítógép
 bedöglött, a monitoron se nézhetek ki.
 mint a megadott fák
 a négy fal és a rozsdás fedő között.